

1

V temnotě vězeňských cel zachřestily řetězy.

Ostrý pach moči od latrín a směs potu a strachu se pojily s nasládlou vůní hnijící slámy. Voda kapala a stékala v čůrcích po starobyklých mramorových obkladech, a co kdysi bylo pěkné, zakrývala dočerna mechem a řasami.

Vlhko a vedro. Závany od moře, vzdálené, kruté, mučivé, protože vězňům zvěstovaly, že svobodu už nikdy nezakusí. Někdy se jeden z nich ozval, snad hlubinný křesťan nebo ctitel Svaté rzi, pozvedl hlas a modlil se, ale většinou čekali mlčky a šetřili síly.

Chřestění od vnější brány jim oznamovalo, že kdosi přichází. Pak se ozval dupot mnoha nohou.

Někteří vězni překvapeně vzhledli. Není to dupání davu, žádní vojáci se tam nahoře křikem nedožadují krvavé zábavy. Přesto se otevřela brána věznic. Záhada. Čekali a doufali, že se jich vysvětlení té záhady nebude týkat. Doufali, že přežijí další den.

Strážní přišli ve skupině, jeden druhému dodávali odvalu, jeden druhého postrkovali dál, a tak se procpali přeplněnou uličkou až k poslední rezavé cele. Pár jich mělo pistole. Jeden držel elektrický obušek, který popraskával a jiskřil; nástroj pro drezéra, jehož obratnost však muž neovládal.

Ze všech se linul pach hrůzy.

Klíčnick nahlédl přes mříže. Jedna z mnoha tmavých, rozpařených cel s poházenou tlející slámou, ale v protějším rohu téhle... něco jiného. Obrovitý, kalný stín.

„Vstávej, psí ksichte,“ ozval se klíčník. „Chtěj tě vidět.“

Z té hroudy šera se neozvalo nic.

„Vstávej!“

Stále nic. V sousední cele někdo vlhce zakašlal; z toho zvuku bylo tuberkulózu přímo slyšet. „Je to mrtvý,“ utrousil jeden strážný. „Konečně. Určitě jo.“

„Ne. Ty potvory nikdy neumíraj.“ Klíčník vytáhl obušek a přešel jím přes mříže, až to zarachtalo. „Koukej vstát hned, nebo to budeš mít horší. Použijeme elektrinu. To by se ti asi nelíbilo.“

Tvor v koutě nedal nijak najevo, že slyší. Ani že žije. Čekali. Minuty ubíhaly. A další. Konečně jiný strážný prohodil: „Nedejchá to. Ani trochu.“

„Jo, je to tuhý,“ souhlasil další. „Panteři to oddělali.“

„Ale že to trvalo.“

„Vsadil jsem na to sto číňáků a prohrál. Když plukovník řek, že to pošle proti šesti panterům z bažin...“ Strážný posmutněle zavrtěl hlavou. „A měly to bejt lehkou vydělaný prachy.“

„Na severu, u hranice, tyhle obludy nikdy nebojujou.“

„Kdyby jo, vsadil bych si na psího ksichta.“

Všichni se zadívali na mrtvou hmotu. „Nojo, ale teď je z toho žrádlo pro červy,“ řekl první strážný. „Plukovník nebude rád. Dejte mi klíče.“

„Ne,“ ozval se chraptavě klíčník. „Nevěřím tomu. Tyhle psí ksichty jsou zplozenci pekla. Začátek očisty. Svatej Olmos je předpověděl. Neumřou, až při poslední potopě.“

„Hele, prostě mi dej ty klíče, starej.“

„Nepřibližuj se k tomu.“

Strážný se na něj znechuceně podíval. „Není to žádný ďábel. Jenom maso a kosti, jako my, i když je to poločlověk. Když to něco potrhá, anebo když to dost postřelíš, umře to. Není o nic nesmrtejnější než ty vojácký kluci od Boží armády. Pošlete sem Sklízeče, ať řeknou, jestli chtěj jeho orgány. Kdyby nic, aspoň krev se prodat dá. Augmentí mají čistou krev.“

Vrazil klíč do zámku. Tavená ocel zakvílela a odsunula se, byl to celý rošt speciálně vytvořený tak, aby netvora udržel. Pak druhý zámek od

původních, rezavějících mříží, dost dobrých na to, aby udržely člověka, ale ne tuhle děsivou směs vědy a války.

Dveře zaskřípaly a otevřely se.

Strážný vykročil k mrtvole. Aniž chtěl, cítil, jak mu strachem naskakuje husí kůže. I ve smrti ten tvor vzbuzoval značnou hrůzu. Strážný viděl, jak ty hromotlucské pěsti rozbily lidskou lebku na směs krve a úlomků kostí. Viděl toho netvora, jak skočil osm metrů daleko a zaryl tesáky panterovi do krční žíly.

Ve smrti se schoulil do klubíčka, ale pořád byl obrovský. Zaživa to byl velikán, tyčil se nad všemi, ale tak smrtící nebyl kvůli velikosti. V žilách mu kolovala krev desítky predátorů; vražedný koktejl DNA – člověk, tygr a pes a hyena a Sudičky vědí, co ještě. Dokonalý výtvar vyvinutý od krve po vše ostatní k tomu, aby lovil a válčil a zabíjel.

Chodil sice jako člověk, ale když vycenil zuby, odhalily se tygří tesáky, když našpicoval uši, slyšel jako šakal, když začenichal, byl jako bladhaund. Voják ho dostkrát viděl v aréně, aby věděl, že je lepší stát proti desítce chlapů s mačetami než proti tomuhle vraždícímu tornádu.

Strážný nad tím stál dlouho a díval se. Ani výdech. Ani náznak pohybu nebo života. Psí ksicht, dřív silný a plný života a smrtící, teď není nic víc než hrouda masa pro Sklízeče.

Konečně je po něm.

Klekl si a pohladil netvora po krátké srsti. „Škoda. Vydělával jsi dost prachů. Rád bych tě viděl bojovat s těma vlkojotama, co jsme je chystali. Byl by to pěkný zápas.“

Ve tmě zaplanulo zlatavé oko plné nenávisti.

„Škoda, máš pravdu,“ zavrčel netvor.

„Ven!!“ zařval klíčník, ale bylo pozdě.

Stín vyletěl jako nášlapná mina. Strážný sebou praštil o stěnu a svalil se na podlahu jako pytel hlíny.

„Zavřete dveře!“

Netvor zařval a mříže se s třísknutím zavřely. Klíčník se zběsile snažil kobku znovu zamknout, pak ale odskočil, protože se netvor vrhl proti kovu, vrčel a cenil tygří zuby.

Železné tyče se prohnuly. Strážní sáhli k pasu pro elektrické bodce.

Rozletěla se přeprška modrých jisker, tloukli do toho tvora i do mříží, snažili se ho zahnat na tu chvíli, než klíčník pracně zavře druhé, zesílené dveře. Sápali se po pistolích; zatvrzelí zabijáci, které ale vrčení netvora proměnilo v koktajlící uzlíčky hrůzy. Tvor znovu vrazil do mříží. Rezavé železo praskalo a ohýbalo se.

„Nezadrží ho to! Pryč!“

Ale klíčník neustupoval a lopotil se se zámkem silnější klece. „Skoro to mám!“

Netvor oderval jednu rezavou tyč ze zdiva a mrštil ji skrz mezeru. Drtivě dopadla klíčníkovi na lebku a ten se zhroutil. Ostatní strážní prchali chodbou a křičeli o pomoc.

Netvor oderval několik dalších tyčí. Pracoval metodicky. Ostatní vězni už sborem hulákali, dožadovali se pomoci a slitování. Jejich křik se ve vězení rozléhal jako skřeky uvězněných ptáků.

První řada tyčí povolila a netvor měl volnou cestu ke vnější kleci. Zacloumal jí. Zamčeno. Zavrčel, pak se příkrčil a prostrčil jednu obrovskou pěst mezi mřížemi. Natahoval se po klíčnickově noze. Pak si muž přitáhl blíž.

V další chvíli už měl klíč v ruce a vsouval ho do zámků. Zámek cvaknul, dveře zaskřípaly a otevřely se.

Tvor jménem Tool sevřel v ruce železnou tyč ze svého vězení, dokulhal podél cel ke schodům a vyplížil se ven na světlo.



Tool hltal kilometry. Byl tak vytvořen, takže i se zraněním byl s to se pohybovat rychlostí, která by člověka během několika minut zcela vyčerpala. Brodil se přes řasami zalknuté průplavy, kulhal přes fazolová políčka a zaplavená rýžová pole. Míjel rolníky s širokými slamáky; když ho spatřili, zvedali hlavy od své dřiny a zděšeně utkali. Chodil do kruhu kolem vybombardovaných budov nebo je procházel pozpátku, aby zmátl stopu a pachy. I když se tak rychle vzdaloval od Potopených měst, vojáci jej neustále pronásledovali.

Nejdřív doufal, že to vzdají. Plukovník Glenn Stern a jeho vlastenecká armáda přece mají víc než dost nepřátel, aby měli co na práci; Potopená města jsou plná válčících frakcí, které si bez ustání jdou po krku. Jediný uprchlý augment nestojí za plukovníkovu pozornost. Jenže pak Toola dohnali panteři a on pochopil, že plukovník si nenechá svého cenami ověněného bojového netvora utéct tak snadno.

Tool se belhal stále dál, tělem mu projížděla bolest, ale on si jí nevšímal. Co má být, že si při tom šíleném nárazu do mříží vyhodil rameno z kloubní jamky? Co má být, že mu lovectí panteři zanechali na zádech dlouhé, hluboké šrámy? Co má být, že na jedno oko nevidí? Utíká, je na svobodě – a k tomu, aby bolest nevnímal, jej vycvičili.

Bolesti se nijak neděsil. Bolest je... když ne přítel, tak rozhodně příbuzný, vždyť s ní vyrůstal od dětství a naučil se brát na ni ohled, ale nikdy se jí nepoddávat. Bolest je prostě zpráva, zpráva o tom, které části těla může dál používat k masakrování nepřátel, jak daleko dokáže doběhnout a jaké šance má v příštím boji.

Za ním začali výt psi, protože zachytili jeho pach.

Tool rozzlobeně zavrčel a pudově na to krvežíznivé volání svých zvířecích bratranců vycenil zuby.

Tihle lovečtí psi jsou dokonalí zabijáci stejně jako on. Budou se bez přemýšlení znovu a znovu vrhat do boje, než je rozerve na kusy, a umřou spokojeně, s vědomím, že splnili svou povinnost k pánům.

Toolova psí povaha, důmyslně vědecky vpletená do genů, tohle nutkání chápala. Mastifové se nikdy nezastaví, dokud nezabije buď on je, nebo oni jeho.

Nevyčítal jim to. I on byl kdysi věrný a poslušný.

Doběhl do dalšího hustého kouta džungle, vnořil se do jejích stínů, prodíral se spleť šlahounů. Pohyboval se porostem jako slon, vše před ním praskalo a padalo.

Věděl, že zanechává stopu, po jaké by dokázal jít i hloupý člověk, ale nic jiného dělat nemohl, pokud chtěl zůstat v pohybu.

Kdyby byl dobře živený a poslouchalo ho celé tělo, mohl by těm trapným psiskům i s vojáky utíkat dny, mohl by se vracet po vlastní stopě a jednoho po druhém v džungli likvidovat, dokud by psi i lidi neprořídli na ustrašenou skupinku krčící se kolem osamělého táborového ohně. Teď pochyboval, že jich dokáže zabít víc než pár. A co horšího, po té poslední léčce, kterou jim nastražil, ho prokoukli. Už vědí, jak strašně snadno jejich kosti praskají.

Tool se zastavil, lapal po dechu, jazyk mu visel z tlamy, hrudník se zvedal a klesal. Začenicnal.

Ve vlhkém vzduchu bylo cítit sůl.

Moře.

Někde severně odsud je zátoka. Pokud se dostane k moři, ještě jim možná dokáže uniknout, mohl by skočit do oceánu, splynout s mořským světem. Plavat může. Bolelo by to, ale šlo by to.

Zamířil k severovýchodu, nutil se do běhu silou vůle. Psi tam vzadu změnili směr taky.

Toolovi bylo skoro do smíchu. Takoví to jsou hodní psi, a kvůli tomu jich hodně zemře. Zato Tool, to je velice zlobivý pes. Páni mu to řekli mnohokrát, když ho bili a cepovali a ohýbali jeho vůli, aby vyhovovala tomu, co chtějí oni. Ukovali z něj zabijáka a pak jej zasadili do vraždí-

cího stroje celé smečky. Masakrující čtyři. Po krátkou dobu byl hodný pes, poslušný pes.

Četa. Smečka. Rota. Prapor. Tool si vzpomínal, jak rudá zástava generála Caroy vlála nad táborem v deltě Gangy, když na ně zaútočila Tygří garda.

Zlobivý pes.

Tool byl natolik zlobivý pes, že přežil. Měl zemřít na těch bahnitých přílivových rovinách kus od Kalkaty, kde voda Gangy plyne do teplé náruče Indického oceánu a kde se krev a mrtvolky vznášely na slaných vlnách, rudých jako vlajka generála Caroy. Měl zemřít ve válkách v cizině. Měl zemřít už tisíckrát. Přesto vždy přežil a mohl bojovat znovu.

Teď se zastavil, namáhavě dýchal, propátrával lesní spleť. Duhoví motýli poletovali v paprscích rudnoucího podvečerního světla. Příkrov stromů tmavl, smaragdové listy najednou s příchodem noci byly kalně šedé. Někdy lidé tomuhle kraji říkali pro jeho zimní temnost „černé tropy“. Parné, vlhké prostředí, kde si po libosti loví krajty a panteři a vlkojoti. Samí zabijáci. Toola k smrti dráždilo, že kořist se teď stala z něj, a navíc slábnoucí kořist.

Strážní jej týdný trápili hladem a z neléčených ran mu vytékal hnis. Na nohou jej držel jen jeho nesmírně výkonný imunitní systém. Každý jiný tvor by už před týdný podlehl superbakteriím, které mu proudí v žilách a hemží se ve zraněních; ale i jemu se už čas krátí.

V době, kdy býval hodný pes, pes s majitelem, věrný pes, pánové by ho nechali sešít a takovýchle rány by vyléčili. Generál Caroa by udělal všechno možné, aby svou válečnou investici zachránil, a zahrnul by Toola lékařskou péčí, jen aby se zase mohl stát tím bohem boje. Hodní psi mají páníčky a páníčci se o hodné psy starají.

Za zády se mu znovu ozvalo vytí. Blíž.

Tool potácivě běžel dál, počítal kroky, které zbývají, než padne, a věděl, že útek je beznadějný. Takže poslední obrana. Poslední boj. Aspoň bude moct říct, že se nedal. Až se setká se svými bratry a sestrami tam na protější straně za smrtí, poví jim, že se nepoddal. Zradil sice všechno, k čemu je odchovali, ale nepoddal se...

Najednou se před ním otevřela solná bažina. Tool cákavě vběhl do vody. Obrovští hadi se kroutili pryč od něj a po hladině se rozbíhaly

kruihy; krajtám a ploskolebcům bylo hned jasné, že se zvířetem, jako je on, nechtějí mít co do činění. Brodil se pořád dál a najednou se dostal do nečekané, vábíčí hloubky. Tady jsou bažiny opravdu hluboké, hluboké mnoho metrů. Vítané překvapení. Tahle krajina skrývá jámy plné vody.

Tool si vzdychl, ponořil se do bažiny a cítil, jak se kolem něj dělají bubliny.

Dolů.

Štěrbiny nozder se mu stáhly, nepustí už dovnitř vzduch. Přes duhovku zdravého oka se přesunula průsvitná membrána, která ochrání jeho zrak, až se potopí do hlubin bažiny, tam dolů mezi raky a kořeny mangrovů.

Jen ať si mě teď štvou.

Nahoře se vojáci dostali blízko něj, prodrali se z porostu ven. Mužské hlasy, ale i jiné, mladší. Někteří z těch druhých jsou tak malí, že by Tool snadno dokázal sníst jednoho denně. Ale všichni mají zbraně a všem jim štvanice nahнала do krve adrenalin. Křičí, volají na sebe, hlasy se proplétají se štěkotem jejich psů a všechno se to cedí přes vodu dolů, k Toolovým pozorným uším.

Cákání na mělčině. Psi plavou sem a tam, nohama melou pod tělem, nechápavě vyjí, snaží se zjistit, kam se Tool poděl. Úplně je tam nahoře viděl, ty psí dřiče, jak zběsile pobíhají dokola. Mohl by vyplavat trochu výš a stahovat je dolů, jednoho po druhém...

Tool odolal loveckému pudu.

„Kam sakra zmizel?“

„Pssst! Slyšíte něco?“

„Ať ty tvý psi zavřou huby, Clayi!“

Zavládlo ticho. Přinejmenším takové ticho, na jaké se ti ubozí lidé a jejich psi zmůžou. Tool ale i přes vodu slyšel, jak se snaží dýchat tichounce; svým dětinským způsobem se jej pokoušejí ulovit.

„Žádná stopa,“ prohodil jeden z nich. K tomu bylo slyšet, jak opatrně procházejí travinami. „Řekněte poručíkovi, že jsme ztratili stopu.“

Tool si je dokázal představit, jak stojí na kraji bažiny a upírají oči na její černou hladinu. Jak naslouchají poletování a bzucení hmyzu a řevu divokého pantera z dálky.

Jsou to lovci. Jenže teď, když je začíná obklopotvat tma a bažina je najednou černá a horká a tak blízko, se z nich stává kořist.

Tool znovu zaplašil touhu lovit. Musí stále myslet jako kořist a využívat jejich selhání. Pod hladinou dokáže nehybně čekat až dvacet minut, když zpomalí tep srdce, když všechny jeho orgány zpomalí tak, že nebude potřebovat skoro nic.

Když nebude vyvíjet žádnou námahu, mohl by tu dokonce ležet i déle, ale s těmi dvaceti minutami může počítat najisto – stejně jako ví, že by dokázal uběhnout bez odpočinku osm kilometrů po vysoko-horských průsmycích v Tibetu, anebo tři dny bez oddechu po horkem sálajícím písku Sahary.

Pomalu počítal.

Lovečtí psi pádlovali nohama ve vodě, kroužili, vojáci se snažili vymyslet, co dál.

„Myslíš, že se zase vrátil po vlastní stopě?“

„Možná. Je chytřej. Ocho může vzít oddíl a...“

„Ocho je dorasovanej.“

„No tak Van a Soa! Vraťte se po stopě zpátky. Rozviňte se do rojnice.“

„Teď ve tmě?“

„Odmítáš provést rozkaz, Pupku?“

„Kde je sakra ten poručík?“

Vlnění a bublání bažiny plynulo Toolovi do jemně naladěných uší. Rozložil boltce jako vějíře, které zachycují vodu. Naslouchal.

Mrsknutí drobné štiky. Kradmé pohyby raků. Vzdálené šplouchání a vzdouvání slané vody, která se u břehů mísí se svou sladkou příbuznou tam, kde se mokřiny a příboj sražejí a vyhledávají ještě vyšší čáru přílivu.

„Bude se chtít dostat k oceánu,“ prohlásil jeden z vojáků. „Měl by se poslat další oddíl na sever.“

„Ne, schová se tady, v bažině. Zůstane přímo tady. Je to docela bezpečný.“

„Třeba ho dostanou vlkojoti.“

„Neřekl bych. Snad jsi viděl, jak odrovnal v ringu ty pantery.“

„Tady je vlkojotů o moc víc.“

Hluboko ve vodě se pohnulo něco tmavého a hladového.

Tool sebou cukl, pak strnul.

Netvor se pohyboval vodou, byl obrovský a tichý; stín smrti. Tool potlačil chuť zavrčēt, vši silou udržoval nízký tep srdce, vši silou šetřil vzácný kyslík. Metry kožnatého boku se sunuly kolem něj. Velekrál všech ještěřů. Ten tvor byl větší než největší komodští varani na rovníku. Masa hrůzy. Aligátor zlehka pohyboval ocasem a nohama a s dravčí elegancí se sunul temnou vodou.

Kroužil, přitahovalo ho vyvádění loveckých psů a to, jak pošetile se ráchají ve vodě.

První pes zajel pod hladinu dřív, než stihl vyjeknout. Druhý zmizel se zaštěknutím. Voda byla náhle samá krev.

Vojáci se rozkřičeli, zazněla palba. Automatické zbraně. Brokovnice. Vojáci pepřili hladinu vody sprškou projektilů; jiskry strachu.

„Sejmi ho! Sejmi ho!“

Tvrđý náraz. Toolovi v rameni explodovala ostrá bolest.

Trhl sebou nad tou smůlou, ale dál se nehýbal. Nepostřelili ho ani poprvé, ani nejhůř. Kulka se mu zaryla do tkáně. Takové zranění přežije.

„To není ten psí ksicht! Je to aligátor, kurva!“ Vojáci dál vztekle pálili do vody. Pískali na psy, ať vylezou ven. „K noze!“

Toolovi se kolem ramene šířila krev jako obláček kouře. Přitiskl si na ránu pěst a pokusil se krvácení zastavit. Ve vodě bylo dost jiné krve na to, aby ta Toolova tolik nefungovala jako vějička, ale zato byla cítit zraněním a chorobou.

Vojáci dál stáli na kraji tůně, stříleli po čemkoli, co se hnulo, a nadávali na aligátora, který dál kroužil ve vodě, hltal zbytky psů a bezmocnými lidmi tam nahoře se nijak nenechával rušit.

Tool jej pozoroval, hodnotil novou proměnnou v rovnici svého přežití. Nechoval ke zvířeti žádné bratrské pocity. Pokud vůbec byli jakoukoli součástí jeho krevní konstrukce i ještěři, jsou hluboko zahrabaní ve šroubovicích jeho DNA. Tenhle tvor není nic jiného než nepřítel.

Nad hladinou konečně začaly mizet tváře vojáků, kteří šli hledat kořist jinač.

Tool, uvězněný v prohlubující se tmě, si dál prohlížel aligátora. Pokud se pohne, netvor ho ucítí. A Toolovy plíce se už začínají zvedat a dožadovat se vzduchu.

Tool zařal zuby, čekal a doufal, že aligátor někam odplave.

Přesycený ještěr místo toho jen klesl na dno tůně.

Když bude Tool hodně rychlý, mohl by to stihnout ven z vody včas, ale musí sebou opravdu hodit. Věděl, že má vzduchu jen asi na dvě stě srdečních tepů a pak už bude na boj příliš slabý. Krev mu bušila v uších jako odpočet smrti. Uměl srdce zpomalit, ale ne zastavit.

Natáhl ruku, sevřel silný mangrovový kořen a připravoval se vymrštit nahoru.

Aligátor sebou smýkl. Tool se chystal vykopnout nohama a dostat se nad hladinu, ale kdyby se jen tak vznášel ve vodě, bude z něj snadná kořist. Aligátor se k němu bleskově blížil a dychtivě cenil rozeklanou tlamu. Tool se odsunul kus stranou, k manévrování používal kořeny. A zuby cvakly naprázdno.

Aligátor se otočil. Ocas mrštil Toolem do spleti mangrovových kořenů. Tool přes krev skoro neviděl. Aligátor se znovu bleskově blížil, Tool šátral po nějaké zbraní. Rval za kořeny mangrovů, ale utrlh jen krátký pahýl.

Aligátor roztáhl doširoka tlamu. Zubatá zkáza.

Tool se proti netvorovi vrhl a kus odlomeného kořene svíral v ruce. S neslyšitelným řevem narval netvorovi pěst do tlamy. Aligátor sklapl čelisti. Zuby Toolovi rozdrtily rameno, projely dovnitř. Bolest se podobala blesku.

Aligátor se převaloval a klesal a táhl Toola s sebou.

Pudově věděl, že potřebuje nepřitele jen zbavit vzduchu. Pro tenhle boj se narodil a za desítky let svého života ho ještě nikdo nepřemohl. Utopí Toola, jako utopil tolik jiných neopatrných zvířat, a pak se dobře nažere.

Tool se zmítal, snažil se netvorovi odpáčit čelisti od sebe, ale ani poločlověk neměl dost síly, aby překonal jeho stisk. Zuby byly sevřené jako svěrák. Aligátor tlačil Toola do bláta, tiskl ho dolů.

Toola se zmocnilo zděšení. Tone. Stěží přemáhal nutkání, aby se na-dechl vody. Znovu zapáčil za ještěrovy zuby, i když věděl, že to je marné, ale nedokázal se jen tak vzdát.

Ještěr není tvůj nepřítel. Je to jen zvíře. Jsi vyšší bytost než on.

Pošetilá, zbloudilá myšlenka, a navíc mizerná útěcha – zabije ho

tvor, který má mozek velký jako vlašský ořech. Tool vycenil zuby do pohrdavého úšklebku. Aligátor ho vlekl dál chaluhami a blátem.

To pitomé zvíře není tvůj nepřítel.

Tool není nějaký surový živočich, který dokáže myslet jen na útok nebo útek. Je vyspělejší. Nepřežil tak dlouho díky tomu, že by myslel jako zvíře. Bezmyšlenkovité zděšení, to je jako vždy jeho jediný nepřítel. Ne kulky nebo tesáky nebo mačety nebo pařáty. Ne bomby nebo biče nebo ostnatý drát.

Ani tahle hloupá potvora. Jen to zděšení.

Aligátorově chrupu se rozhodně nevytrhne. Je to dokonalý svěrák, který evoluce určila k tomu, aby se sevřel a už nepustil. Aligátorův stisk nemůže uvolnit nikdo. Ani někdo tak silný jako Tool. Proto se o to už nebude pokoušet.

Místo toho objal volnou rukou zvíře kolem hlavy, sevřel ji jako do medvědího objetí a tiskl. Sevření přinutilo čelisti, aby se ještě víc stiskly na jeho paži a rameni. Zuby se zaryly víc, víc Toolovy krve kalilo vodu.

Kdesi v temných zákoutích svého mozečku nejspíš aligátor pocítil radost z toho, že zaryl zuby hlouběji do nepřítelova těla. Jenže Toolova ruka měla najednou volnost a mohla se činit na netvorově tlamě. Ne zvenčí, zevnitř.

Tool otáčel úlomek mangrovového kořenu sem a tam a metodicky jej vrážel do patra ještěřů tlamy. Bodal jím do tkání a dřevo se bořilo stále hlouběji a hlouběji.

Aligátor ucítil, že ho zevnitř cosi rve, a pokusil se otevřít tlamu, ale Tool, místo aby jej pustil, netvora sevřel ještě pevněji.

Neutíkej, pomyslel si. Mám tě, kde tě chci mít.

Kolem ramene se mu vznášela krvavá mlha, ale zuřivost boje ho posílila. Je ve výhodě. Možná mu brzy dojde vzduch a s ním i život, ale tenhle starý ještěř je jeho. Stisk aligátorových zubů je smrtící, ale má jistou slabinu: není tu svalová síla potřebná k tomu, aby tlamu snadno otevřel.

Mangrovový kořen se rozbil na kaši, ale Tool pokračoval už jen drápy, prodíral se hlouběji a hlouběji.

Aligátor sebou zběsile házel a snažil se osvobodit.

Desítky let snadného zabíjení jej nepřipravily na tvora, jako je Tool, na něco ne tak pravěkého a snad i děsivějšího, než je on sám. Zmítal se a převaloval se, třásl Toolem, jako pes třese myší. Toolovi před očima poletovaly hvězdičky, ale nepřestával. Docházel mu vzduch. Jeho pěst narazila na kost.

Posledním zvedákem prorazil drápy ještěrovu lebku a dostal se mu do mozku.

Netvor se začal třást a umíral.

Pochopil, že byl v nevýhodě odjakživa? Že umírá, protože se nevyvinul dost na to, aby čelil stvoření, jako je Tool?

Toolova pěst rozdrtila ještěřův mozek na kaši.

Z velikého ještěra vyprchával život; stal se obětí nestvůry, která vůbec neměla existovat, nepřirozeně zdokonaleného zabijáka vytvořeného v laboratořích a zoceleného na tisíci bojišť.

Toolovy drápy zbavily starého ještěra posledního kousku mozku a ali-gátor byl najednou bezvládný.

Když se jeho protivník poddal smrti, Toola najednou zaplavila vlna pravěkého uspokojení. Přestal vidět, vše mu zčernalo, už se nesnažil.

Zvítězil.

Zemřel sice, ale zvítězil.